

nje idilizirano in lirizirano po drobcih dogodkov, po razpoloženjih, ki jih jima pripisuje, tako da teče v vencu nekakih legendic v narodnem duhu. Ob koncu je na Jezusovo trpljenje navezano trpljenje našega ljudstva na Primorskem, smrti v Pulju in na Bazovici. Kakor v cerkveni pesmi so se tudi tukaj najbolj posrečile pesmice o Jezuščku, saj je tu najlažje zadeti človeški element. Te še precej pri-srčne zadevice o detetu v zlati zibki sredi angelov in rož, o malem božjem vrtnarju, o dušicah, ki so kakor otročki, so kakor podobice, ki jih dobivajo otroci še v prvih šolskih letih, dokler še utegnejo zamotiti njih široko odprte oči, njih naivno do-mišljijo in verovanje. Le malo starejši otrok jim že ne daje popolnega priznanja, ne glede na to, da je vmes dosti tudi zanj prazne naivne sentimentalnosti. Ko sem jim dal pesmi brati, so sicer občutili ko prijetnost, da so kakor narodne — saj je širok nekaj motivov le obnovil — ali prijelo jih ni dosti in ni jim šlo, da so toliko nacionalizirane. Da je zibka po Gasparijevem načinu porisana, cerkev bela, z an-geljčki posuta vsa, da je božja družina na gori, kjer mete kakor v naših krajih, to jih ni motilo, pač pa, da bi bila hodila Marija s cekarjem po svetu, čemur so se vsi smejali. Pač ne poznajo umetniške manire, zato se jim je zdela stvar ne-naravna, kakor je tudi, da živi Marija v cerkvi, kjer gre posnemanje narodne pesmi malo predaleč. V narodni sicer ni malo podobnih neskladnosti, zlasti v spač-e-nih fragmentih in apokrifnih molitvicah, a če jih današnji pesnik posnema, ne ravna posebno bistro. Sicer pa danes taka oblika ne ljudstvu in tudi otroku ne more dosti več povedati. Zato je tako nadaljevanje narodne pesmi precej jalovo igračkanje s preprostostjo, artizem, ki posnema tudi fragmentarnost, ki si privoščijo celo variante — kakor jih ima štrekelj — ki mu ni prav mar, če je motiv razvit in vsebina zaokrožena, ampak samo da poje. Pesem mu ni več samostojno življenje besede, besednega lika, marveč se zdi, da računa na pevnost, ker jo piše, kakor bi jo pri-lagajal že narejeni melodiji, ki narekuje ne le metrično prostost, ki jo na videz ureja tista znana moška rima, ampak tudi ponavljanja verzov, kar pesniško danes ni v redu, ker je beseda v napevu podrejena. Domoljubni konec, v katerem je dal duška svoji primorski bolečini, je bolj ubog. Le Umr! je Jezus ušel. Sploh pa bi bilo treba bolj izbirati, zlasti za tak poseben papir, ročni stavek in naslovno risbo iz 15. stol. (Jezus, križan na vitičasto drevo sredi ptic), ki je povrhu še ročno bar-vana, kar je pri nas redka knjižna posebnost.

Lino Legiša.

Politični pregled

Okoli dveh osi

Ko skušamo pregledati izredno živo, nemirno in do skrajnosti napeto dogajanje v letu, ki ga puščamo za seboj, nam je najti razvojno črto, ki so jo zarezali vsi nepreštetí dogodki in ki bo ostala v zgodovini za to leto značilna. Posamezna krajša razdobja, v katera smo od leta do leta delili poveljno dobo, se bodo s časom strnila v večje časovne odlomke in ta delitev, ki smo je še vajeni, bo brez večjega pomena. Mordà pa bo navzlic temu ostalo prav leto devetnajstošestintrideseto med najvaž-nejšimi letnicami iz prvih dveh desetletij po veliki vojni. Kajti letošnje leto ozna-čujejo mnoge nad vse vidne in pomembne stvari, ki nam v dosti jasni sliki prika-zujejo naš čas in dajo slutiti smer nadaljnega razvoja.

Do konca je podrt temelj poveljne Evrope — versajski mir in s prakso samo-voljnih odpovedi pogodbenih obveznosti smo prešli od mednarodnega pravnega reda do mednarodne brezpravnosti, v kateri odloča le sila;

Zveza narodov, ki naj bi varovala ustanovljeni pravni red in mir med narodi, je po zadnjih neuspehih doživela svojo najhujšo krizo, ki bi utegnila postati usodna za njo in za mir med narodi;

države so se razdelile v dve ostro si nasprotujoči, tudi ideološko opredeljeni skupini: prva na osnovah mednarodnega prava in načel Zveze narodov, druga izven tega okvira;

lahkó že govorimo o prvem oboroženem spopadu, do katerega je prišlo med obema v ognju španske državljanske vojne; od onkraj morij, s Kitajskega, iz Južne Amerike in Abesinije so se razširila bojišča sem čez na evropska tla.

V bistvu gre tudi danes za vprašanja, ki se tičejo človeka, njegove svobode in enakosti v družbi, v kateri živi. Vso problematiko bi lahko označili z eno osnovno mislijo, da obvladuje današnje življenje trd boj za demokracijo in proti njej. Za demokracijo ne samó kot zunanjo obliko družbenega življenja, temveč kot življenjski princip, kot življenjski nazor po besedah Masaryka. Gospodarski in družbeni sestav vseh dežel se je od takrat, ko se je šlo meščanstvo bojevat za uresničenje demokracije, do danes v osnovah izpremenil. Toda ostalo je v človeku enako živo stremljenje, biti svoboden in svojemu sočloveku enak. Takó se v razvoju narodov in njihovih kultur demokracija po razmerah in okoliščinah le pogloblja in dopolnjuje z novo vsebino ter ostaja pri tem najmočnejša ideološka gibalna sila vsega napredka.

V resnici opažamo, kako se uveljavlja v današnjem pojmovanju demokracije nov moment, ki ga ni bilo v demokraciji revolucionarnega meščanstva. To je socialna vsebina demokracije. Meščanska demokracija pa je, izhajajoč iz zgolj formalne enakosti državljanov pred zakoni glede varstva njihove osebe in premoženja, obsegala le tako imenovano državljansko svobodo. Odkod ta razlika?

Meščanstvo, ki je z gesli demokracije razbilo fevdalni red, je bilo do sodobne družbe po svojem položaju v čisto drugačnem razmerju kot so današnji borci za demokracijo. Z razvojem novih proizvodnih in izmenjevalnih možnosti še v dobi fevdalizma je postalo meščanstvo pravi nosilec in predstavnik gospodarskega življenja, saj se je vse bogastvo vedno bolj zbiralo v njegovih rokah. Šlo mu je torej le za to, da to, kar si je že pridobilo, obdrži s prisvojitvijo politične oblasti, si z njo zavaruje svojo gospodarsko moč, uveljavi načela gospodarskega liberalizma in si takó zagotovi nadaljnje pridobivanje, ki so ga v fevdalnem redu ovirale stanovske, teritorialne in druge pregreje. Razumljivo je, da to meščanstvo ni postavilo in izbojevalo zahteve po socialni enakosti, saj je bilo pogoj njegovega obstoja in razvoja izkoriščanje delavcev. Značilno je, da se je meščanstvo, ki je nastopilo pozneje, kot v Italiji in Nemčiji, zadovoljilo s tem, da si je plemstvo oblast delilo z njim. To meščanstvo ni izvedlo niti formalne državljanske enakosti.

Iz tekme med kapitalisti in nastajajočimi kapitalističnimi skupinami so se po vrsti izločevali posamezni od njih in vsa gospodarska moč se je vedno bolj omejevala v rokah nekaterih, dokler si le-te niso pridobile prevladujočega položaja, pravega monopola. V tem trenutku je postala tekma za nje odveč in za druge nemogoča. Vzporedno s tem se je slabšal položaj meščanstva, obrtnikov in kmetov, ki jih je razvoj kapitalističnega gospodarstva čedalje bolj ugonabljal. Posledice tega razkrajanja so se pokazale v vsem obsegu po vojni, ko so se malomeščanstvo in kmetje znašli v isti vrsti z delavstvom kot žrtev kapitalističnega gospodarstva. Toda med obema skupinama je bistvena razlika v tem, da stremi delavstvo po prevratu v gospodarskih in socialnih razmerjih, hoče ustvariti nov red, ki ga narekuje sedanje stanje proizvodnih sredstev, medtem ko gre malomeščanstvu in kmetom za obnovitev razmer, ki so nekoč bile zanje ugodne in ki danes na tej

stopnji razvoja niso več mogoče. Skladno s tem je politično udejstvovanje malomeščanskih in kmečkih strank. Najprej so le-te sodelovale v meščanskih vladah, ki so bile pod vplivom odločilnih kapitalističnih skupin in v bolj ali manj sovražnem razmerju do delavstva. Po vojni pa so bili prav malomeščani in vsaj s svojo pasivnostjo tudi kmetje glavna opora tako imenovanim avtoritativnim vladam in nosilci gibanj, ki so se začela pojavljati kot fašizem, nacionalni socializem in s podobnimi imeni. Na ta gibanja se je oprl veliki kapital, da si utrdi in zagotovi svoj monopolistični položaj. Seveda je bilo v veliki meri za tako politično opredelitev malomeščanov in kmetov odločilno tudi stališče delavskih strank, ki so mnogokdaj s svojim nastopom naravnost odvrnile malomeščanske in kmečke množice v nasprotni tabor. Dokler je veljalo v gospodarstvu načelo svobodne tekme, je veljalo v politiki načelo demokracije. Na novi stopnji kapitalizma so se začele pojavljati kot ustrezna politična oblika diktature različnih sil, toda v bistvu z enako vsebino in enakimi smotri, ki niso združljivi s stremljenji po izboljšanju življenjskih razmer vseh onih, ki jim sedanji red ogroža obstoj.

V tej dobi znova nastajajo demokratska gibanja. Kdo je danes glasnik demokratskih načel? Ne več meščanstvo, temveč v prvi vrsti delavstvo, ki ni gospodar proizvajalnih sredstev in ki mu ni zagotovljeno niti golo življenje. Njemu je torej demokracija red svobode in enakosti, ne le formalne, temveč resnične gospodarske in socialne enakosti. In zadnji čas se uvrščajo med bojevnike za novo demokracijo tudi malomeščani in kmetje, ki spoznavajo tok razvoja. Gospodarski in socialni položaj le-teh prinaša v pojem demokracije novo vsebino socialne enakosti. Gotovo imajo malomeščani in kmetje še svoje pridržke, toda s tem, da so se opredelili za demokracijo in za boj za njo v isti vrsti z delavci, so napravili prvi odločilni korak v čas, ko bomo doživeli novo, višjo obliko demokracije.

Od vsega začetka je bila podlaga razvoju meščanstva posest bogatih dežel in velikih trgovskih cest. Kolonijalna politika je postala najvažnejše področje državnega udejstvovanja. Ni bilo dovolj, da si je meščanstvo podredilo vse druge sloje svoje države, seglo je preko državnih mej in si v neštetih bojih in vojnah osvojilo nova obsežna ozemlja in številna ljudstva. To stremljenje, raztegniti meje in zavzeti čim več sveta, je postajalo vedno močnejše in je privedlo tudi do svetovne vojne. Po vojni se je z nastankom fašističnih in podobnih gibanj še stopnjevalo kot nujna posledica razvoja, ki smo ga zgoraj označili. Podobno, kot so prevladale v posameznih državah, skušajo najmočnejše kapitalistične skupine podrediti svoji oblasti cele dele sveta. Tak poskus je bil znani predlog pakta štirih. Zoper novo ustanovljene narodne države in vsa narodna osvobodilna gibanja, ki se pojavljajo kot nadaljnja konsekvence načela demokracije, nastajajo v meščanstvu večjih, bolj razvitih narodov teorije o njihovem zgodovinskem poslanstvu, vezanem na stare tradicije, o manjvrednosti drugih narodov, o kulturnih in jezikovnih območjih, do katerih naj bi imeli ti veliki narodi pravico, in podobno. Z vso upravičenostjo je zato napisal Léon Blum, da posamezne diktatorske vlade niso le stvar prizadetega naroda, ker se njihova stremljenja po oblasti in vklepanju ljudstva v politično in gospodarsko odvisnost od njih ne ustavljajo ob mejah njihovih držav. Slovenci to preživimo čutimo, saj od nekaterih strani merijo na našo zemljo z enakimi nameni, osvoboditi si to važno ozemlje ob poti k morju.

Iz teh korenin je zrastle tista mračna, nazadnjaška, nasilna miselnost, ki zastruplja danes nekatere narode in skuša prodreti še med druge. Vsebinska te miselnosti je podcenjevanje, preziranje in zaslužnjevanje človeka in njegovega duha v toliki meri, da človek ni več človek. V dobi meščanske demokracije je bila o vseh vprašanjih možna vsaj diskusija in res se je kazala v miselnem udejstvovanju

živost in razgibanost, odkrivali so se novi pogledi in iskala nova pota. Pod vlado diktatur se je materialni bedi, od dneva do dneva nižjemu življenjskemu nivoju, pridružila še strašna duhovna beda in tema, ki jo je omogočila odprava demokracije: v človeku se ubija sleherna svobodna misel, ovira ves kulturni napredek in zatira vsako stremljenje za ostvaritvijo življenja, ki bi bilo vredno človeka in njegove tisočletne kulturne tradicije.

Z vidika tega nepretrganega in doslednega razvoja laže presodimo posamezne pojave in laže ugotovimo njihov pravi pomen, tako na eni strani tiste, ki pomenijo okrepitev in novo organizacijo demokratskih sil, kakor na drugi strani one, ki so privedli do zbiranja držav na črti Rim - Berlin - Tokio.

Že abesinska vojna in vojaška zasedba Porenja sta pahnili Evropo v neposredno vojno nevarnost. Vsi nadaljnji dogodki so to nevarnost še povečali, ker se je Italiji in Nemčiji, ki sta se v ozadju abesinske vojne sporazumeli, z izredno diplomatsko in tudi gospodarsko delavnostjo posrečilo skoraj razbiti varnostno organizacijo Evrope, oprto na pakt Zveze narodov in na regionalne pakte. Zoper načelo nedeljivosti miru in kolektivne varnosti, dosegljive s sodelovanjem v Zvezi narodov in s sklepanjem regionalnih paktov o medsebojni pomoči, sta uveljavili načelo dvostranskih pogodb s sosednjimi državami, kar je Hitler že v svojih govorih predlagal kot pogoj sodelovanja Nemčije pri „organizaciji miru“. Zato nima avstrijsko-nemški sporazum glede neodvisnosti Avstrije za evropski mir nobene vrednosti, ker je edini porok te nezavisnosti — Nemčija, ki bo ob ugodni priliki lahko prelomila dano besedo in nihče ne bo imel pravice, nastopiti zoper napadalca. Po istih načelih hoče Nemčija urediti varnostni sistem zapadne Evrope, ki naj se loči od varnostnega sistema srednje in vzhodne Evrope, takó da se odrečeta Francija in Angleška vsakega posredovanja v vseh primerih, ko bi Nemčija prelomila svoje obveznosti iz dvostranskih pogodb, ki bi jih sklenila, da si bili Francija in Angleška po paktu Zveze narodov ali svojih pogodbah o medsebojni pomoči dolžni, napadeni državi pomagati. Sklenitev novega lokarnskega pakta je še težja, odkar je Belgija pod neposrednim vplivom Nemčije proglasila svojo nevtralnost in se odrekla sodelovanju pri organizaciji kolektivne varnosti. Z istim namenom skušata Italija in Nemčija razbiti tudi Malo zvezo.

Spričo te žive in tudi uspešne delavnosti nedemokratskih držav, ki so prevzele iniciativo vsega dogajanja, se je vsa miroljubna Evropa upravičeno zgrozila. Znašla se je pred neposredno vojno nevarnostjo in bila ji je vsiljena naloga, v zadnjem trenutku obraniti mir. Priznati si je morala, da je v veliki meri tudi njena neaktivnost pripomogla do tolikšnega razmaha sil, ki ogrožajo mir, in do oslabitve mednarodne organizacije, ki bi bila zmožna vojno onemogočiti. To težko spoznanje je prišlo do izraza na poletni skupščini Zveze narodov, ko je León Blum zbranim zastopnikom govoril besede, jasne in odločne, kakor jih dotlej ni bilo slišati: „Kolektivna varnost, ki se bo organizirala v oboroženi in preoboroženi Evropi, bo postavila vsako državo in zlasti vsak narod pred prekruto alternativo. Mednarodne pogodbe izgubé svoj pomen in ubije se zaupanje vanje, če države, ki so jih podpisale, niso odločene, iti do konca. Toda iti do konca, se pravi, tvegati, da gremo v vojno. Treba je torej sprejeti vojno, da se reši mir. Pakt nalaga to alternativo vsem državam brez razlike... Brez obotavljanja izjavljam, da moramo v sedanjem položaju v svetu tvegati to s polno zavestjo in pogumom... Kolektivna varnost mora biti samó sredstvo miru in njeno izvajanje ne bi smelo praviloma vsebovati nobene vojne nevarnosti, kar pomeni, da se mora, če naj bo kolektivna varnost popolna, združiti s splošno razorožitvijo.“

Zavojevalna stremljenja nedemokratskih držav Italije in Nemčije, izhajajoča iz njunega notranjega razvoja, so vzbudila odpor ne le v narodih, ki so dobili po vojni svoje države in katerih ozemlja si hočeta prisvojiti, temveč tudi v demokratskih silah, kot sta Francija in Anglija, kajti kdor hoče danes kolonijalnih ozemelj, jih mora vzeti tistim, ki jih imajo, kolikor pa gre za uničenje obstoječih samostojnih držav, druge sile niso ravnodušne, kadar se izpreminja ustanovljeni red in ravnotežje, kakor smo videli v primeru Abesinije; v Evropi pa je tak največji vozal Podonavje. Tako je med kapitalističnimi državami prišlo do delitve na tiste, ki branijo obstoječe stanje in s tem svoj posest, in na tiste, ki hočejo sedanji red izpremeniti v svojo korist. Toda ni odločalo kakšno načelno stališče in zato se ob posameznih prilikah ustanavljajo zveze med državami iz obeh skupin, ker stare demokratske sile so spričo vladajočih kapitalističnih skupin v njih še vedno imperialistične.

To moramo upoštevati, če hočemo razumeti vlogo Francije v angleško-italijanskem sporu zaradi Abesinije in vlogo Angleške ob vojaški zasedbi Porenja in potem v španski državljanski vojni. Ob vseh teh prilikah smo videli, da je tako imenovani blok demokratskih sil mnogo preslabo zgrajen in zato premalo aktiven, da bi lahko obvaroval Evropo pretečih nevarnosti. Takó je bil govor Léona Bluma pred Zvezo narodov le težka ugotovitev, kajti zapadne demokratske sile so v nadaljnjih mesecih ostale pri svoji pasivnosti in pri odlaganju odločitev. Na jesenski skupščini Zveze narodov je bila organizacija kolektivne varnosti še vedno pri vprašanju, ali naj se še poskuša doseči sporazum z Nemčijo zaradi novega lokarnskega pakta, ali naj se varnost Evrope organizira brez Nemčije. Prvo misel je branila Anglija, drugo Sovjetska zveza. Tu smo še danes. Italija in Nemčija pa ne čakata, nikogar ne vprašujeta in presenečata svet z novimi gotovimi dejstvi. Zadnje tako dejstvo je španska vojna.

Velika Britanija je danes tista sila, ki najbolj ovira strnitev vseh miroljubnih demokratskih držav v močno skupnost, ki bi lahko kljubovala vsem napadom na mir. Spričo angleškega vpliva zmaga ljudske fronte v Franciji ni mogla zunanje politike preokreniti v smer, ki je danes za obrambo miru nujna. Prenovitev in poglobitev demokracije v Franciji pomeni oslabitev tistih skupin, ki so to leto vsiljevale Franciji politiko lavalovske smeri. Blumova vlada se čuti preslabo, da bi nastopila v mednarodni politiki sama brez Angleške. Velika Britanija pa vodi svojo staro, preizkušeno politiko trdne imperialistične sile, ki ji demokracija, kakor se je v stoletjih uživala na Angleškem, še ne škodi. V tej različnosti demokracij je tudi vzrok neskladnosti in slabosti bloka demokratskih držav.

Še bolj čutimo vso težo položaja, ko se letošnje leto končuje v znamenju nove združitve nedemokratskih sil. Črta Rim - Berlin, ki jo je Mussolini označil kot osrednjo os evropske politike, je bila podaljšana do Tokia. To je dogodek, ki bi se res lahko primerjal po pomenu v svojem času s Sveto zvezo v začetku prejšnjega stoletja, ki se je prav tako borila proti človeškim pravicam in narodni suverenosti. Sveto zvezo radi prikazujejo kot nekako prednico Zveze narodov. Toda če pregledamo njeno razmerje do sodobnih političnih dogajanj, lahko presodimo, da je bila Sveta zveza reakcionarna organizacija. Zveza narodov pa je vendar uveljavila prvič v mednarodni politiki načelo enakopravnosti narodov na osnovi narodne svobode in suverenosti. Res, Zveza narodov ni uspela niti v tem, da bi bila prava zveza narodov, ki se svobodno vladajo, temveč je od vsega začetka le zveza držav, niti v tem, da bi svetu zagotovila mir. V zgornjem obrisu smo nekoliko nakazali vzroke, zakaj je šel razvoj to pot. Toda slej ko prej ostajajo načela, po katerih je bila Zveza narodov ustanovljena, program in okvir v boju za ures-

ničenje demokracije in miru. Zveza narodov je druga os. Hudo nam mora biti ob misli, da se hočemo Slovenci vrteti okoli prve in vzdrževati tradicijo Svete zveze. Saj je vendar vse tako jasno, da ne bi smelo biti vprašanja. Gre za demokracijo kot življenjski princip z zadnjimi posledicami.

Albert Kos.

Polemika

Pojasnilo

Sprva nisem mislil odgovoriti na antikritične glose, s katerimi je profesor dr. Kidrič poskusil v zadnji številki Ljubljanskega Zvona zavrniti nekatere trditve v moji kritiki svoje izdaje Prešerna. Toda ko sem si opazke dr. Kidriča natančneje prebral, sem sklenil, da mu nekatere stvari pojasnim. Sicer sem se trudil že pri pisanju kritike, da bi povedal vse nedvomno in stvarno. Toda človeku ni vedno dano, da bi pisal tako, da ne bi bilo nobenih dvomov o tem, o čemer govori.

Iz prvih dveh odstavkov moje kritike pač spozna vsakdo, kdor hoče, zakaj mi je žal, da se nista združila pri delu za končno Prešernovo izdajo prof. Kidrič in dr. Žigon. Ne zaradi vprašanja, kako prenesti Prešernove pesmi iz njegove pisave v našo. To je sicer pomembno vprašanje, vendar v celoti vsega, kar mora opraviti prešernoslovec, — najmanjše. Pač pa zato, ker sem primerjal Žigonov kronološki pregled prvih tiskov s Kidričevim Vodnikom za čitanje Prešernovih pesnitev. Ali nisem označil poslednjega kot „dragoceno dopolnilo h kronološkemu pregledu“? Komu se ne bi pri taki primerjavi vzbudila žalost, da se pri nas vsaka narodna naloga rešuje na dvojni podlagi. Zato pa tudi nismo rešili še nobene, niti najvažnejše ne.

Prav tako in še bolj me je seveda žalostilo, ko sem pred leti zaman skušal pridobiti doktorja Žigona, da bi skupaj dala na svetlo Levstikove zbrane spise. Večkrat sem ga iskal na stanovanju na Ahacljevi cesti, trkal dolge minute na njegova vrata, pisal mu potem priporočeno pismo, ki mi ga je pošta čez nekaj tednov vrnila odprtega, ker mu ga niso mogli izročiti. Ko sem srečal doktorja Žigona v gostilni, sem mu povedal svojo željo. Toda ni mi je mogel izpolniti. Priznam pa na glas, da je velika škoda, da se je tako zgodilo, da dajem Levstika na svetlo jaz in ne dr. Žigon. Glede na Kidričev zagovor zoper nekatere moje poprave njegovih sprememb Prešernove pisave to-le:

1.) priznam, da je v 7. kitici Lenore prav: 'zklíče in ne sklíče. V Čbelici I. str. 91. beremo namreč: „Kdo neki nam isklizhe izs grobov fpet merlizhe.“ V Poezijah 1847. str. 59. pa:

„Al obhajilo sklíče
Iz grôbov vùn mrlíče?“

V muzejskem rokopisu pa beremo: 'sklíče, oziroma 'sklíce, prav tako tudi v faksimilirani izdaji: 'sklíče.

Premotila me je le Kidričeva opomnja na str. 385. šte. 47., kjer pravi, da je popravil Prešernovo obliko: sklíče v 'zklíče, glasiti pa bi se moralo: 'sklíče v 'zklíče, kajti oblika v Poezijah, na katero se prof. dr. Kidrič sklicuje, je nastala zaradi tiskarske pogreške.

2.) trdim pa še, da je nesmiselno postavljati apostrofe tja, kjer pesnik pod vplivom moderne vokalne redukcije ni izgovarjal nobenega samoglasnika, kar je tudi v opreki s Kidričevim poglobitnim načelom: ohraniti glasoslovne in slovniške posebnosti Prešernovega jezika ter prenoviti le pravopis.